

λαυγγαστείτε φωνάζοντας: «Εὐα, ἢ κοροδόνι, ἢ τύφλα στα μάτια σας, νὰ σὰς ἀπαντοῦμε καὶ μετὰ μ' αὐτοὺς τοὺς ἀριθμοὺς καὶ νὰ σὰς ἀποδείχνουμε πὼς ἀπὶ νὰ πλερώνωσατε γὰρ τίς ἀραιοφωρόνες σας, τὸ ἐναντίον πλερώνετε ἀκριβὰ ἀκριβὰ. Κάθε φωνὴ πού βγαίνει ἀπὸ τὸ λαβύρινθό σας, τραβᾷ καὶ μιὰ δραχμὴ ἀπάνον κίττου, ἀπὸ τὴν τσέπη σας.

Θι μὰς πείτε τώρα λόγον σας, καὶ μ' ὅλο σας τὸ δίκιο:

— Μὰ, κύριέ μου, πλερώνουμε κ' ἔχουμε ὅλο τὸ ἐλεύθερο νὰ κάνουμε τὸ γούστο μας!

Καλά! Μὰ σὰν ἔρχεται αὐριο ὁ Κόντες καὶ ζητάει νὰ ψαλιδίσει φτωχομοτοὺς λιμασμένων ὑπαλλήλων καὶ νὰ κάνει οἱ κ ο ν ο μ ί ε ς, καὶ αὐριο ὁ Ντεληγιάννης καὶ σὰς βάζει φόρον... καὶ νὰ ἀνορθώσῃ τὰ οἰκονομικά καὶ σὰς ζητάει θυσίες σκουριασμένους στόλους καὶ στρατοὺς, θὰ μπορεῖτε γὰρ νὰ πείσῃτε τοὺς λέτε—ἅμα ἔξερετε ἀπόξω τοὺς ἀριθμοὺς πού ζητᾶμε παραπάνω:

— Κύριε παλιότενικέ, ξεφορτώσου με καὶ σὲ ἔξω. Δὲ μού ζητᾷς τὰ λεφτά μου γιὰ νὰ σώσεις τὸ ἔθνος, μὰ γιὰ νὰ σώσεις τὸ νόμισμα σου. Αὐτὸ σ' ενδιαφέρει. Νὰ μὴ βουλιάζει τὸ νόμισμα σου. Ἄν βουλιάζει καὶ ἂν ἀποβουλιάζει τὸ ἔθνος δὲν ἔδωσες ποτέ σου λεφτά!

Πότε θὰ ξεστραβωθοῦμε οἱ Ρωμιοὶ νὰ δοῦμε σὲ πού γινεμὸ μὰς σπρώχνουν οἱ συμμοσιεῖς ἀνταρτῶν κατευλαίων, καὶ πότε θ' ἐκρίνουμε τὸ στόμα μας νὰ τοὺς πύρουμε τὴν Ἀλήθεια κατὰμουτρα;

Η «ΑΚΡΟΠΟΛΗ»

τελευταία ξανατύπωσε τοῦ κ. Δεληγιώργη τὸ λόγο πού ἔβγαλε, πᾶν τώρα δυὸ χρόνια, θυμίζοντας στὴ Βασιλεία τὰ χρέη της καὶ ἀγαναχτώντας πού δὲν ἐμποδίζει τὴ συναλλαγή.

Ὅλα ἐκεῖνα τὰ λόγια τοῦ κ. Δεληγιώργη εἶναι χρυσά. Σοὺ θυμίζουν ὅμως ἀμέσως μῦθο τοῦ Αἰσώπου μὲ τὸ περίφημο ἐκεῖνο διστάκι πού στὸ μπροστινὸ του σῆμα ἔχει χερσιστὲς τίς ξένες ἀμαρτίες καὶ τὸ πίσω ἀθώρητες τίς δικές σας.

Πρὶν θυμίσει στὴ Βασιλεία τὰ χρέη της, ὁ κ. Δεληγιώργης ἔπρεπε νὰ συζητήσει ἂν ἔκανε ποτέ ὁ ἴδιος τὰ δικά του, καὶ μάλιστα ἀφοῦ ἔχει ὄνομα πού ἔπρεπε νὰ τοῦ τὰ θυμίζει κάθε στιγμὴ τῆς ζωῆς του. Γιατὶ κατὰ τὴν πρώτη του Ὑπουργία ὁ μακαρίτης Τρικούρης ψήφισε τὸ νόμο ἐκεῖνο τῶν προσόντων τῶν ὑπαλλήλων πού περιορίζει τὴ συναλλαγή. Τὶ

ἔκαμε τότε ὁ κ. Δεληγιώργης; Συνασπίστηκε μ' ἓναν ἄνθρωπο καθὼς τὸ Ντεληγιάννη—πού, ἂς μὴ ξεχνοῦμε μὴτ' αὐτό, τόσες φορές πρόσβαλε τὸν Ἐπαμεινώνδα Δεληγιώργη, ἓναν ἀπὸ τοὺς λίγους σθεαστοὺς πολιτικούς μας καὶ ἀδερφὸ τοῦ κ. Λεωνίδα—καὶ ἔρρηξε τὸν Τρικούρη. Ἐπειτα ψήφισε κρύα κρύα νὰ καταργηθῇ ὁ νόμος τῶν προσόντων. Πῶς τότε δὲ σηκώθηκε ὁ μεγάλος αὐτὸς πατριώτης ἔντονα καὶ ἀποφασιστικὰ νὰ πει τοῦ Ντεληγιάννη, πὼς δὲν ἔχει ν' ἀλλάξει τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο νόμο, εἰδὲ μὴ ἂς ἐτοιμαστῇ νὰ λογαριαστῇ μαζί του; Ἦναι καὶ τὰ ἐπαρχιακά σφύροντα εἶταν ἀνέχτερα, βλέπετε, ἀπὸ τὸ γενικὸ καλὸ τοῦ ἔθνους.

Ὁ κ. Δεληγιώργης εἶναι ἄνθρωπος πλούσιος καὶ ὀλίκα ἀνεξάρτητος. Γνωρίζει κίβλας πὼς τὸ ἔθνος κατακυλάει πρὸς δεύτερην χρεωκοπία καὶ πὼς οἱ φτωχοὶ ὑπάλληλοι κακοπλερώνονται τόσο πού μόλις ζοῦν. Ὁταν λοιπὸν ἡ Βουλὴ ψηφίζει ἄθε χρόνον τόσον ἐξιδιάντροπα διπλοῦς καὶ τριπλοῦς μιστοῦ; Ρηκούς της, πὼς ὁ κ. Δεληγιώργης δὲν εἶχε πρὸς τὸ θάρρος νὰ σηκωθεί καὶ νὰ θυμίσῃ στὸν συναδέλφου του τὸ χρέος τοῦς πρὸς τὸν τόπον καὶ τὴν ἀνάγκη νὰ μὴν ἀρπάζουν ἀπὸ τὸ χρεωκοπημένο δημόσιο χρήματα, μῆτε τὸ λίγον ψωμί ἀπὸ τὸ στόμα τῶν λιμασμένων ὑπαλλήλων; Περιμένουμε νὰ μὰς δώσει τὴν ἀπάντησιν ὁ κ. Δεληγιώργης, πού ξέρετε καὶ τὰ δημῶν γορεῖ τόσο δμορφα καὶ στρογγυλά.

Ἡ μαύρη καὶ πικρὴ ἀλήθεια εἶναι πὼς μετὰ τοὺς πολιτικούς καὶ τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὰ γυρίσματα πρὸς τὸν οὐρανὸν διὰ κατηγοροῦν τὴν αἰθείαν δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο παρὰ φαρισαϊσμός, καὶ κάποτε... φτηνὴ δημοκopia.

ΚΑΘΕ ΑΛΛΟ

παρὰ νὰ... οὐμε τὴν πολιτικὴν τοῦ στρατηγοῦ... ἐναντία, πολλὰς φορές χτυπήσαμε τὴν πολιτικὴν του καὶ λυπηθήκαμε πὺν ἄνθρωπο πού δὲ θέλησε νὰ σταθῇ στὴ ζηλευτὴ θέσιν πού ἡ παλληκαριά του τὸν ἀνέβασε, μὰ χώθηκε ὡς στὸ λαϊκὸν στὸν πολιτικὸν βούρκο, καὶ ἔγινε καὶ λόγου τοῦ ἑνός ἀπὸ τοὺς διακόσιους τόσους ἐθνογόνους μας.

Ὅσο ὅμως καὶ ἂν ἔπρεπε ὡς πολιτικὸς ὁ Σμολένσκις, δὲν ἔπρεπε ποτέ ὁ λαός, λησμονώντας τὸ Στρατηγὸν, νὰ φέρῃ πέντε δέκα παλιανθρώπους νὰ τόνε σφυρίζουν καὶ νὰ τόνε ρεζιλεύουν ἔτσι ἀνατρά καὶ ἀδιάντροπα στὴν αὐλὴ τῆς Βουλῆς.

Καὶ τὸ ἀπελπιστικώτερον σ' αὐτὴ τὴν περίστασιν

εἶναι ἐκεῖνος πούκονε τὸν πόλεμον, νὰ σφυρίζει μετὰ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ἐκείνου πού ἄφησε τότε κάποιο φωνεῖν σημάδι μισοῦ στὴν ἀτέλειωτη σκοτεινιά.

ΑΠΟ Τ' ΑΛΛΟ

Ἄλλο ἀρχίζουμε τὸ δημοσιεύον ἐπὶ ἐπιφυλλίδα τοῦ καὶντοῦ δῶμα «ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΚΑΙ ΠΕΘΑΙΝΟΝΤΕΣ» πού ἀπὸ πρὸς τόρα ἀναγγέλλουμε. Ὁ συγγραφέας τοῦ δὲν τὸ παρουσιάζει γιὰ δῶμα, ἀλλὰ γιὰ σ κ η ν ι κ ὸ δ ο κ ι μ α σ μ α, καὶ γιὰ τέτοιο παρακαλεῖ τοὺς ἀναγνώστες μας νὰ τὸ κρίνουν.

ΦΟΝΟΒΑΖΑΡΟ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟ

Ἀπὸ Πέμπτῃς εἰς Πέμπτην

Ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν ὁ κ. Θ. Π. Ντεληγιάννης

Ἐκτομῶν: Στὸν Περὰ 1.—Στὸ Λαύριο 1.—Στὴ Δημητσάνη 1.—Στὴν Κυπαρισσία 1.—Στὴν Ἀθήνα (μέσα πτῆς φυλακῆς) 1.—Στὸ Καλιάνη τῆς Γορτυνίας 1 (κὸρη τῆς μάνας).—Στὴ Ζάκυνθο 1.—Στὴν Ἀνδρούσα 1.

Λαβῶν: Στὴν Κυπαρισσία 1.—Στὴν Κέρκυρα 1.—Στὴν Ἀθήνα 7.—Στὸ Περὰ 4.—Στὰ Φιλιατρά 1.—Στὴν Κούμη 1.—Στὴν Αὐλῶνα 1.—Στὸν Ἐπαχτο 1.—Στὸν Πύργο 1.

Κλειψίδες Ἀθήνα Περὰς 15 (ἀνακαλύψανε μιὰ ἐταιρία πού ἦντοσαν μέτοχοι καὶ ἀστυφύλακες.) Πόρος 1.—Ἰθάκη 1.—Κεφαλλονιά 1.

Κατὰχρησες Τελώνης τοῦ Κατάκωλου 5000.

Κλειψίδες τῆς ἀγάπης Ἀθήνα 2.

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Τὸ σημερινὸ φύλλο τοῦ «Νουμά» βγαίνει ἀπὸ τὸν συνειθισμένον τύπον τοῦ, γιὰτὶ θέλαμε νὰ τελειώσουμε ὅλες τὰς συνέχειες καὶ νὰ μὴν ἀφήσουμε καμιά γιὰ τῆλο φύλλο, πού ἀρχίζει καὶ ὁ καινούριος χρόνος, ὁ τρίτος τοῦ «Νουμά».

— Στὸ φύλλο τῆς 3 τοῦ Γενάρη, ἔδω ἐπὶ ἄλλα, θὰ δημοσιεύουμε κ' ἓνα μεγάλο ποίημα τοῦ Παλαμά «Τὸ τραγῶδι τοῦ Παρνασσού».

— Εἶναι ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ ἀνέκδοτο ποίημα τοῦ «Ἡ Φλογέρα τοῦ Βασιλέως» πού ἀναφέρεται στὸν αὐτοκράτορα Βασίλειον τὸν Βουλγαροκτόνον.

— Λυπούμαστε πολὺ πού μὲ τὴν παράδοση τοῦ Πόρτ-Ἀρθούρ ἡ «Μεταρρύθμιση» σήκωσε στὰ γραφεῖα τῆς τῆς Γραπηνέζικης σημαίας.

— Τέτοιους παρταρινισμούς, καλὸ νὰ τοὺς ἀφήνουμε γιὰ τοὺς παλιοκαφενέδες.

— Καὶ νὰ δεῖτε, δυὸ τέτοιοι παλιοκαφενέδες, πού ἀνταμωθήκανε τὴν Τρίττη τὸ πρωὶ, τί νόστιμα πού τὰ εἶπαν:

— «Τᾶμαθες; Ἐπεσε τὸ Πόρτ-Ἀρθούρ!..

— «Τᾶμαθα, λῆε; Ψεῖς τὸ βράδυ μέθυσαν ἀπὸ τῆς χαρᾶς μου!.. Τᾶκανα θάλασσα!..»

— Ὁ διάλογος αὐτὸς, ὁ ἱστορικώτατος, ἀκούστηκε σ' ἓνα καφενεδάκι τῆς πλατείας Στουρνάρα

Ἄγγελος (δείχνει τὸ σῶμα).

Μπορεῖς νὰ τὸ δῇς μόνος σου. Δὲν εἶναι πιά κρυμμένο.

Κρέων (ἀπελπισμένα).

Ἄλλι μου! Δεύτερο κακὸ βλέπω ὁ δυστυχισμένος! Ποιὰ μαύρη μοῖρα τὸ λοιπὸν ἀκόμα μὲ προσμένει; Μόλις στὰ χέρια μου ἔφερα τ' ἀγαπητὸ παιδί μου, καὶ τώρα βλέπω ἀντίκρου μου καὶ αὐτὴν τὴν πεθαμένη!

Δόλια μητέρα, ἄλιμονο! καὶ ἄλιμονο; παιδί μου!

Ἄγγελος

Δυστυχὴ! Δίπλα στὸ βωμό, μὲ κοφτερὸ μαχαίρι χτυπήθηκε, καὶ ἀπλώθηκε στὰ μάτια τῆς σκοτάδι, Ἄφοῦ το γυιὸ τῆς ἔκλυψε πρῶτα τὸ Μεγαρέα, πού δοξασμένα πέθανε προτοῦ, καὶ ἔπειτα ἐτοῦτον, καὶ τοῦ παιδιοῦ τῆς το φονιά ὕστερα καταριέται Ἐσένα, καὶ σοὺ εὐχεται νὰ βρῇς ἀσχημο τέλος!

Κρέων

Ἄλιμονο! καὶ ἄλιμονο! μὲ πάγωσαν ὁ φόβος! Γιατὶ κανένας δὲν τραβᾷ σπαθὶ νὰ μὲ χτυπήσῃ; Ἄλιμονο! μαῦρος ἐγὼ καὶ μαύρη σφοδρά μου!

Ἄγγελος

Γι' αὐτὸν ἐδῶ τὸ θάνατο, καθὼς καὶ γιὰ τὸν ἄλλον, Ἐλεγε αὐτὴ πεθαίνοντας πὼς εἶσαι ἐσύ ἡ αἰτία.

Κρέων

Μὰ, πές μου, πὼς σκοτώθηκε;

Ἄγγελος

Χτυπήθηκε στὰ στήθια,

Ἄμ' ἔκρουσε τὸ θάνατο τοῦ δύστυχου παιδιοῦ τῆς.

Κρέων

Ἀλίμονο! ἄλλος κανεῖς—ἐγὼ μονάχα φταίω!

Ἐγὼ, ἐγὼ σὲ σκότωσα, τὸ λέω, ἐγὼ μονάχα!

Ὡ δούλοι μου, τραβάτε με, νὰ φύγω ἀπὸ δωτέρα,

Ἐγὼ καὶ ἀπὸ τὸ τίποτε χειρότερος ἐγώμαι.

Κορυφαῖος

Κρεῖν τὸ λες—ἂν εἴν' καλὸ μέσα στὴ δυστυχία.

Καὶ ἂ μὴ βλέπης τὸ κακὸ, παρηγοριά σοὺ φέρνει,

Κρέων

Ἄς ἔρρη, ἂς ἔρρη ὁ θάνατος, πού θὰ μὲ πάρῃ ἐμένα,

Πού θὰ μού φέρῃ ποθητὰ τὴν ὕστερή μου μέρα!

Ἄς ἔρρη, νὰ μὴν ξαναῖδω τὰ μάτια μου τὸν ἥλιο!

Ἄγγελος

Αὐτὰ θὰ δείξῃ ὁ καιρὸς, Τὰ τωρινὰ ἂς σκεφτοῦμε! Μὰ αὐτοὶ πού ὅλα φροντίζουν, φροντίζουν γιὰ τὸ μέλλον.

Κρέων

Ὅμως ἐγὼ εὐχομαι γι' αὐτὰ πού ἀποθυμεῖ ἡ καρδιά μου.

Ἄγγελος

Μὴν εὐχεσθαι γιὰ τίποτε, γιατί ὅ,τι ἡ μοῖρα γράφει,

Ἀνθρώπος δὲν τὸ ξεγράφει!

Κρέων

Τραβάτε με μακριὰ ἀπὸ δῶ, τὸν ἄντρα τὸ σβυσμένο, Ὅπου καὶ σένα ἀθέλητα σὲ σκότωσα, παιδί μου, καὶ σένα, μάννα δύστυχῃ.—Καὶ τώρα πιά δὲν ξέρω ποῖον νὰ κοιτάξω ἀπὸ τοὺς δυὸ, καὶ πού τώρα νὰ φύγω.

Ὅλα στριφογυρίζουνε—μὰ ἐμένα μαύρη μοῖρα στὴν κεφαλὴ μὲ χτύπησε καὶ μ' ἔχει ζαλισμένον! (Δούλοι τὸν ὀδηγοῦν μὲς στὸ καλὰν ἀκόλουθον ἄλλοι μὲ τὸ φορεῖο).

Κορυφαῖος

Ἀπὸ τοῦ κόσμου τ' ἀγαθὰ πρωτεύει ἡ φρονιμάδα! Καὶ τοὺς θεοὺς νὰ σέβεται ὁ φρόνιμος θυμάται. Μὰ τ' ἀσυλλόγιστα, τρελλὰ λόγια τῶν φαντασμένων Μὲ φοβερά χτυπήματα ἀπ' τοὺς θεοὺς τιμωροῦνται, Κ' ἔτσι πιά στὰ γεράματα μαθαίνουν φρονιμάδα!

ΤΕΛΟΣ